

*(szino)lira**torzósztár**állhatatlan*

addig még nemigen forr fel a katlan míg kamaszként az ember állhatatlan és egyik nap az unt

iskolából hazafelé menet vágyakozva áll meg tekintete a harmadik emeleten és elég volt ekkor egy függönylobbanás hogy tovább szője a jámbor a szakirodalomban szexuális vágyként leírt

szívdobbanást másnap pedig már a titokzatos börtön elé térve hiszen a parancsnok lányaként ott téblábolt reménytelen erzsikéje az élményekről szociológiai elemzésekkel leszorítva mivel

az én időmben a pajtás nem volt nyitva semmilyen kéjre legfeljebb ha a menzán túlhabart tök főzeléke volt ebédre etimologizáltak a huncutabb lányok s mint sokunknak meddő sóhajtások között a felsőoktatást kellett kivárnom hogy rábukjunk a vad szodomára ahol mindennek pia és a pézsmailat a legfőbb vágya lassan a karrierrel is keveredve mert nehogy már kis dugásért

olcsó prolival ütközzön a rutinos medve s bárhogy alakult mivel a játéktér azért meglehetősen bonyolult idővel a felzaklatott pár elmerengett a hiányban olykor visító gyereksírás törte meg a csendet jelezve aligha ezek a jó megoldások zajlások vannak miből a tanú kilép vagy rászok

állhatatos

mint mikor a nagykorúton rég elment az utolsó négyes hatos s ő bizakodva állt a kiürült járda szigetén miként egy született állhatatos hogy előbb vagy utóbb úgysis közeleg majd egy álmos villamos mely bizonytalan irányokba tovább viszi úgy tekint máig magába roskadtan a sorsára

és valami különleges felhajtó erő mentén olykor el is hiszi lombos utódaiban a gének messzire érnek rugalmas folytonosságot nyújtva az emlékezésnek oldva a vég tudatának elkerülhetetlen görcseit s bár sosem szavazott a feltámadásra egy ideig mementóként a mohos temetőket járta

betűzgetve a köveket elmerengve miként az ágyak szélén ücsörgő öregek vajon mi lehet odaát

s hol lehetnek az eltűntek az elveszejtett arctalan katonák s a szélben szét-szóródott porok mert zuhogó időnk az eleven érzelmi tömbök között is a felejtésre ostromoz múltunk dimenzióitól alig elemelkedve s ilyenkor menekülne a bozóton át kutakodó tekintetek elől mint egy sebzett medve a szivárgó horzsolásokra koncentrálna elűzve távolra a gondot az ember a végső ütést honnan várja és vissza is horkan zavarában de bámészkodó uraim még élek ha nem is remélek

állhatatosság

a hűség miként egy ragaszkodó állat kíséretett egész életemben a gondoskodó örökölt világot korán magamba zártam talán még patetikus felhangokkal is jártam szeretteim között melyek

dagályossága csak első lírai hevületeimben ütközött a poétika óvatos alapjaiba s újra is kellett

gondolnom e szép ragaszkodásban mi a hiba mi nyálás benne ha a férfi dús érzéseit kerülgetés nélkül kiadja mert életének főhőse az anyja s apja rejtett szomorúságára idő előtt ráérez hiszen

a mocskosan terpeszkedő világ mint a rozsdá a vasat szétmarja benne a tisztességet amelynek

torzójával már nem szeret együtt élni aztán az álmodozó a testvérrel kezd el remélni míg csak a gond a kapcsolatot szét nem sodorja s mindenki vállán a saját gondja visszanyesi az egykori

fiatal romantikát majd a férfinép újra tüzet fogva keresi meg idealizált asszonyát gyerekeknek

emelt szintű gügyögése következik majd az unokák ahol a lazuló időkben nincsen rendszabály

csak az állhatatosság mint egy sátorpózná tekint a lassan távozóra aki út közben élt kudarcait

már nem kívánja újra verni legfeljebb végül megadóan elmerengni hol szivárgott el a meleg